

veritat. Tot motiu individual s'esfuma davant la idea. L'artista **platònic** — si podem emprar aquest mot — serà aquell que insistirà sobre el **propi, l'essència** i negligirà l'**accident**.

Per força, ha de resultar una gran bellesa d'aquesta fórmula. Efectivament, el que anomenen bellesa no és més que — des d'un punt de vista i sobretot pel que fa als éssers vivents — una mena de **mitjana**. Que es tracti d'un cavall o d'un home, l'ésser més bell serà aquell que resumirà millor les proporcions de l'espècie. Serà la imatge **genèrica**, en la qual tota exageració és corregida. «Ni més alt ni més gros del convenient — diu Llucià —, ni baix o petit per natura, sinó exactament de justa mesura.» Així, a diversos tipus humans corresponen diferents **canons**.

Potser és, precisament, aquesta **impersonalitat**, aquesta absència de tot caràcter **individual**, aquesta eliminació de tot **accident** que dona aquesta aparença de **fredor** a les estatués més esplèndides de l'antiguitat.

No cal enganyar-se, però. Contempleu una còpia recentment descoberta del **Diadumenos** (el vencedor que es cenyeix la cinta de la victòria al front), o, falta d'això, la que hi al museu del Prado. Del ritme de la positura, de la fermesa de l'esguard, de l'amplitud del tòrax, de la musculatura dels braços i de les cames n'emana, com del Dorifurus, la idea d'una força terrible, que és regulada, però, per la disciplina de la palestra i que apareix sense ostentació, sense accentuació, com un do de la natura. L'efecte d'aquesta escultura és singularment harmonios. Es coneixen pocs caps de l'antiguitat, a més, que tradueixin tan meravellosament la concepció grega d'un jove bell, serè, sensible, intel·ligent.

Pel demés, el que trobem en l'atlètica, i en l'estatuària antiga que la reflexa, ho trobem en tots els altres estadis de la vida humana dels grecs. I podem dir amb les mateixes paraules que emprà H. Taine en la seva «Filosofia de l'Art»: «Necessitat de claredat, sentiment de la mesura, abjecció del vague i de l'abstracte, desdeny del monstruos i de l'enorme, gust pels contorns limitats i precisos, heus ací el que porta el grec a circumscriure les seves concepcions en una forma fàcilment perceptible per la imaginació i pels sentits, i a fer, arreu, obres que qualsevol raça i qualsevol segle puguin comprendre, i que essent humanes, siguin eternes.»

Com es treuen les taques produïdes per les medicines

Grasses i olis. — El mateix que per l'oli mineral. Al tractar les taques d'aquesta manera s'hi ha de posar a sota paper secant, cotó estès o qualsevol altre material absorbent.

Fruïtes. — Renteu-les amb llet dolça tèbia. Si amb això no n'hi ha prou, s'hi farà una aplicació breu de bissulfit de sodi lleugerament acidulat amb àcid clorhídric. La peça es té de rentar en aigua freda i en aigua calenta.

Llet. — La grassa és treu amb una mescla a parts iguals d'èter i alcohol; la casseína amb hidrat d'amoniàc diluït, i el sucre de llet amb rentats repetits d'aigua clara.

Nitrat de plata. — Les taques fresques es treuen fàcilment amb una solució al 10 per 100 de cianur de potassi, seguida de l'aplicació de biclorur de mercuri i eixugar-ho bé. També pot emprar-se una solució al 10 per 100 de iodur de potassi. Les taques grogues que queden es treuen aleshores amb una solució de tiosulfat. Per treure de la pell el nitrat de plata, pot usar-se la següent mescla: Biclorur de mercuri, 10 parts; clorur d'amoni, 10 parts; aigua destil·lada, 80 parts. També és recomanable cobrir els llocs que es vulgui lliurar del nitrat amb una solució de tiosulfat. Abans però d'emprar qualsevol d'aquests mètodes, s'ha de desengrassar la pell amb tetraclorur de carboni o èter.